

Kanaal.

Flatcoats stappen graag uit zichzelf in de sloot, zo is mijn ervaring. Maar meer om langs de kant te ploeteren, dan om te zwemmen. Dat is althans mijn idee. Misschien komt dat door Tasa, want de drie anderen waren bij haar vergeleken echte amateurs. Tasa zwom echt voor haar plezier. Als we langs een afwateringssloot wandelden, zwom zij rustig een uur lang parallel met ons mee. Toen we een keer op vakantie bij een groot meer stopten om haar af te laten koelen, vermaakte zij zich ruim een half uur met zwemmen alleen, zonder vaste grond aan haar poten te zoeken. Ze was toen tien jaar.

Beschoeiing

Met Tasa had ik nooit rustig langs het Wesel-Datteln kanaal in Duitsland durven lopen. Zij had daar zo het ruime sop gekozen. Ongeacht de omstandigheden. Het kanaal heeft namelijk een betonnen beschoeiing van bijna een meter boven het wateroppervlak. Een hond moet behoorlijk dapper en watergek zijn om daar uit zichzelf in te springen. Langs het kanaal liep een dijkje met bovenop een mooi, onverhard pad; daar weer naast waren ruig begroeide weilanden met hier en daar een slootje. Het was een ideale plaats om Britt en Jenna lekker lang uit te laten voor ik vanuit Oberhausen, waar ik toen twee dagen in de week werkte, anderhalf uur terugreed naar huis. De weides zaten vol met lekker luchtjes; de slootjes tussen de weides parallel aan het kanaal boden genoeg verkoeling. Het kanaal was dus ook helemaal geen grote verleiding.

Onder controle

Britt was geen echte plezierzwemmer van nature. Zelfs als ze gemakkelijk ergens het water in kon, deed ze dat alleen als het heel warm was. Dan zwom ze een rondje van anderhalve meter en stapte er weer intens tevreden uit. Alleen als er iets te apporteren viel, trotseerde ze moeiteloos ieder water. Jenna was verslaafd aan ballen. Ze ging het liefst het water in als er een bal gegooid werd. Dus zolang ze wist dat ik een bal bij me had, peinsde ze er niet over om uit zichzelf ergens in te springen. Natuurlijk had ik - voor het geval dat - wel eerst goed gekeken of ik mijn honden uit het water zou kunnen tillen. Dat kon. Maar dan moest ik wel plat op mijn buik gaan liggen. Ik had alles onder controle. Dacht ik.

Fatale fout

Vier jaar lang ging het goed. Tot ik een fatale fout maakte. Eigenlijk meer een verkeerde beweging van mij en een verkeerde interpretatie van de honden. Maar toch. Het was verschrikkelijk warm die dag. Zeker 35 graden. De honden hadden het al erg warm op het moment dat ze uit de auto stapten. Ze renden een stukje voor me uit en liepen toen het talud half af. De verkeerde kant van het talud. Niet de kant van de weilanden. Ze keken verlangend ... naar het kanaal!

Ik riep ze. Ze bleven staan. Keken naar mij en toen weer naar het kanaal. 'Kom meisjes, niet daarheen,' zei ik. Ik had de bal al in mijn hand, normaal gesproken genoeg om ze naar me toe te krijgen, zelfs als er ergens iets heel erg lekkers (lees: smerigs) lag. Ze bleven staan; vragend, verwachtingsvol, wachtend op toestemming. Ik draaide om en deed een stap naar voren. Stom, stom, stom. Het moet het signaal voor hen geweest zijn dat ik er aankwam om ook in dat lekkere, koele, brede water te springen. Het signaal dat het mocht. Dat ik misschien zelfs die bal in het water ging gooien. Met een blij aanloopje sprongen ze allebei in het kanaal. Ook Britt tot mijn stomme verbazing.

Resoluut

Ik rende naar de kant, riep Britt en Jenna. Ze kwamen gelijk terug gezwommen. Ik ging op mijn buik liggen en kon Brittje net bij haar halsband pakken. Britt hielp mee, probeerde omhoog te klimmen, en met een flinke krachtsinspanning tilde ik haar op de kant. Ik riep Jenna. Maar zij moet bij het zien van de worsteling van Britt gedacht hebben: dat moet anders kunnen. Toen ik haar wilde pakken, draaide ze resoluut om en zwom langs de beschoeiing van me weg. Ik riep haar. Ze reageerde niet. Het leek haar juist aan te moedigen om nog harder te zwemmen om gauw een plek te vinden waar ze zelf uit het water zou kunnen komen. Maar zo'n plek was er niet. Dat wist ik. Ik gilde haar naam. Eenmaal, tweemaal. Ze keek niet eens om. Ik kwam overeind en rende achter haar aan om voor haar te kunnen komen en haar te onderscheppen. Maar het talud was enkele meters verderop

dichtbegroeid met struiken, bramen en hoog gras. Ik kwam niet snel genoeg vooruit. Ik ging terug naar het pad. Maar van daaruit kon ik haar niet zien.

Rijnaak

Paniek. Aan de overkant van het kanaal liep een drukke weg. In het kanaal voeren enorme meterslange rijnaken. Als ze overzwom, zou ze overvaren of overreden worden. Als ze doorzwom langs de kant en ik haar niet kon vinden, zou ze verdrinken. Ik rende het pad over de dijk af, kilometers leek het, voor ik weer bij het water kon komen. Ik zag haar niet. Ik wist niet of ze me al voorbij was of er nog aan kwam. In wanhoop zwaaide en schreeuwde ik naar iemand op een passerende rijnaak, vroeg of die een hond zag. Die gebaarde: ja daar, links van me. Ik wachtte, mijn hart bonsde. Als ze zich nu maar uit het water liet halen. Daar zag ik haar. Ze was moe. Ze zwom veel langzamer nu. Ze was blij me weer te zien. Ik ging op mijn buik liggen, met mijn voeten achter een boompje, zodat ik dieper kon reiken. Toen ze voorbij zwom, kon ik haar pakken.

Bij de jachtraining leren sommige mensen hun hond van een steiger af te springen als die dat niet uit zichzelf wil doen. Ik niet. Ik pieker er niet over.

Elia Hattinga van 't Sant